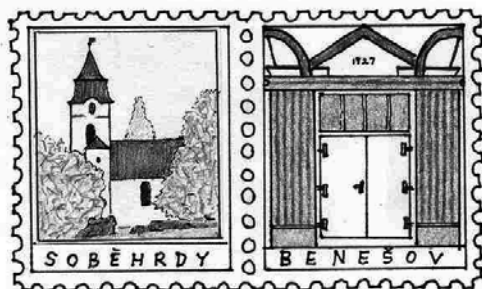

ČÍSLO 101 (4/2019)

PROSINEC 2019

Věstník evangelických sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

ADVENTNÍ ÚVODNÍK

Advent. Příchod. Ad-vent.

Co ke mně vlastně přichází letos?

Obraz první: Nejmíň od půlky října reklamy. Všude, ale všude. Desetiminutová pohádka trvá minut patnáct. Všechny dárky vyřešíte u nás! Plaťte až v lednu a vyhrajte – co vlastně? V listopadu začaly reklamní telefonáty. Jsme společnost X a prodáváme šperky. Charitativní věc, podpořte nás! Přispějte na nevidomé, slabozraké, na asistenčního psa, na... no to je jedno, ale prostě přispějte, kasičku máte pod nosem, paní, no tak, paní!

Obraz druhý: Začíná advent a všichni jdou na náměstí. Slečna zpívá Nesem vám noviny - ach jo, už zas. Maminky se dojmají vzpomínkami na první chvílky svých dětiček. Se slzou v oku pohlíží na svá robátka, kterážto právě drobí sladoučké drobky holubům. Ti jsou tak přetláskaní vším možným, že jen sedí a tupě hledí. Asi je bolí břicho. Dítě v kočárku u fontány také.

Obraz třetí: pohádka. Princezna slaví se svojí rodinou pohádkovou obdobu Vánoc. Svátky rodiny. Jak je úžasné být u rodinného krbu, novou čelenku na hlavě, rozbalovat kopce dárků a pořádně se nacpat sladkostmi vpravdě královskými. Lanýže a čokoládová fontána jsou to, co probudí ducha vánoc!

Komerce a sentiment.

Obraz čtvrtý: evangelium. Chystám kázání na text o narození Ježíše. Trápím se nad tím, co nového, co starého, co neokoukaného, co každoročního říct. Co je důležité pro dnešek. A pak mi to došlo. Celý advent a celé Vánoce. On přece přišel do reality a kultury tehdejší společnosti, aniž by ji měnil. Dřív, než vyslovil první požadavek na lidi, naplnil jejich svět svojí přítomností. Někteří ho poznali, jiní ne. Prostě se nevešel do jejich představ. Možná – a to je obraz čtvrtý – čeká spíš On na nás. Nevejde se ani do našich představ o tom, kde a jak ho máme potkat. A tak se modlím: Pane Ježíši, přijď k nám, do našich školních besídek, firemních večírků, adventních nákupů a vánočních koncertů. Přijď a naplň je svojí přítomností.

Kateřina Frühbauerová

KÁZÁNÍ u příležitosti 30. výročí 17. listopadu

Kniha Přísloví 3,3

„Ať tě neopouštějí milosrdenství a pravda. Přivaž si je na hrdlo a napiš je na tabulku svého srdce.“

Dnes to je 30 let od „sametové revoluce“. Pro mnohé z vás je to už jenom historie. My, co to pamatujeme, vzpomínáme na brutální komunisty, ale i na nenásilí, lidskost, s kterou se celá změna pořádků a režimu odehrála. „Pravda a láska musí zvítězit,“ to bylo heslo dne. Dnes nad tím mnozí ohrnují nos, i ti, kteří se díky tomu dostali do vysokých pater politiky. Zdá se jim to málo realistické pro život, ne-li jako nesmysl a blbost. A přece! Tím heslem navázal pozdější prezident Havel na humanitu, kterou vnášel do naší společnosti a politiky Masaryk, a která má kořeny v biblickém poselství. Masaryk varoval před lidskou nabubřelostí, před zbytněním státu, před lidskou pýchou, která zařizuje stát a svět po svém a jen pro sebe. Chápal lidskou činnost, i tu politickou, jako službu bližnímu pod zorným úhlem věčnosti. Tak to viděl i Havel a tak to bylo vepsáno do začátku obnovené demokracie u nás před 30 lety. Říkal, že náš program lidskosti nesnáší povrchnost, ale vyžaduje hloubku. A heslem Pravda a láska navázal na to Masarykovo „Ježíš, ne Caesar.“ Tedy ne násilí, bezohlednost mezi státy, ve společnosti i mezi jednotlivci, ale Ježíš, jeho Pravda

a láska. Tento program, ať si říká, kdo chce - co chce, má univerzální dimenzi, která překračuje různé doby a různé režimy, falešnou racionalitu...

K tomu nás dnes povzbuzuje i kniha Přísloví: „Ať tě neopouštějí milosrdenství a pravda. Přivaž si je na hrdlo a napiš je na tabulku svého srdce.“ Může se nám to zdát zvláštní. Na krk si můžu přivázat šperk, na krk si můžu přivázat odznak (kalich, křížek), malé vyznání či doznání, ale přivázat si na krk pravdu, to zní divně. Přivázat se dá kuň nebo koza, ale pravda se nedá ani přivázat ani svázat, ani konzervovat ani nijak jinak udržet či zadržet. Pravda je sám Hospodin, je před a nad námi, můžeme se k ní jen vztahovat, ale nemáme ji. Pravda nás volá, zve za sebou. Pravdu zaházíme občas haraburdím a říkáme: je to bída, schovala se. Ale přitom ji téměř nikdo ani nehledá, ani nepostrádá, lidé se tváří, jakoby to šlo i bez ní. Ale ono to bez ní nejde ani nepůjde. Jde tu o to, abychom se pravdu snažili poznat a neřekli si, jako mnozí naši současníci, to je iluze držet pravdu a lásku. Z toho nevyžiju. Ale i pozor na to, abychom se netvářili jako majetníci pravdy, abychom ji hledali na každý den znovu s prázdnýma rukama „tak jaký jsem, ač nemám nic“ a „v pokoře srdce svého přicházím, Kriste k tobě.“ Pravda je v pohybu, je živá a dynamická. Pravda je ve vztahu – vztahuje se. Z hebrejštiny se překládá kořen tohoto pojmu i `být pevný, stálý, spolehlivý, být věrný`. Pravda ve SZ směřuje ke vztahu, především a nejprve k tomu základnímu vztahu – Boha a člověka. Bůh je pevný, spolehlivý a věrný, od narození, přes křest, po celý život až do smrti a i po ní. A člověk zápasí o věrnost Bohu, v tom všem co prožívá. Tak vzniká víra. A to vše pochází z jednoho slovního kořene a-m-n, z čehož je amen „stane se tak v pravdě a jistě“, tedy důvěra. Pravda není něco, co člověk pozoruje, co zkoumá, pítvá a analyzuje, ale je tím, co člověk žije, prožívá, co činí. Je to vztah, který člověka drží, který ho nese, povznáší, pozdvihuje. Pramen, zdroj pravdy je Bůh. Například v Žalmu 57,4 čteme: „Sešle pomoc z nebe, zachrání mne; Bůh sešle své milosrdenství a věrnost (pravdu).“ To je Boží akce, na kterou člověk reaguje, svou vírou, důvěrou, pravdou. To je pravá podstata vnitřního života člověka. „Chodím v pravdě Tvé, milosrdenství Tvé mám před očima“ (Žalm 26, 3). V tom můžeme vnímat souvislost se životem, to, že pravda není jen nějaká nadbytečná teorie, nebo kec.

Opakem pravdy, opakem toho žití a chození v pravdě je nevěr-

nost, nespolehlivost, přetvářka, falešnost, pokrytectví a lež. O lži bychom mohli mluvit dlouho. Říká se: „lež má krátké nohy, daleko nedojde.“ Já nevím, jak to vypadá seshora, ale z mého pohledu, z perspektivy člověčí či mravenčí mám dnes dojem, že lži rostou nohy i křídla, že dojde daleko a vyletí vysoko a že už je někdy téměř všudypřítomná.

Profesor L. Hejdánek nám říkal: Lež o sobě nemůže nikdy říci, že je lež, to by byla pravda. Lež se vždy musí tvářit jako pravda, proto je tak nebezpečná. Lež vždy vystupuje jako v řeckém divadle, jako na maškarním plese pod maskou, pod škraboškou pravdy. To znamená: nezásadovost a nespolehlivost se tváří a mluví jako to, na co je úplně spolehnutí, faleš a pokrytectví chodí s maskou upřímnosti, egoismus a nadřazenost se skrývá a budí důvěru, zloděj se tváří jako dárce. Lež je záludná i v tom, že nejvíc lže právě tomu, kdo lže. Bible nám popisuje, že zlo do světa a do vztahů vešlo skrze lež. Pokušitelem stvořených lidí v zahradě Hospodinově byl had. Prazvláštní potvora ten had. Chodí a mluví, mluví inteligentně, medovým hlasem, úlisný a slizký, ale dovede přesvědčit. V některých verzích knihy přísloví je na tomto místě místo „had“ napsáno „lhář“.

Kdybychom zlo a lež rozeznali na první pohled, byl by náš život brnkačka. Ale není to tak.

V reálném životě poznat pravdu, když se pravdivě tváří každá lež, je opravdu dřina. V minulém století a už i v tom našem, jsme se o tom přesvědčili, jak mnozí byli svedeni lži v různých zemích Evropy, jak se lidé nechávali masově svést a fanaticky aplaudovali masovým vrahům. Žel, nejsme imunní, musíme se mít na pozoru před lží a musíme zápasit o pravdu, abychom s ní a z ní žili. Kniha přísloví nás k tomu vede, abychom byli s pravdou sžiti: *„Milosrdenství a pravda ať neopouštějí tě, přivaž je k hrdlu, napiš je na tabulku srdce svého.“*

Člověk je postaven a vyslán do života na svůj kratičký životní úsek s tím, že má být milosrdný, má milovat Boha a bližní, má mít soucit s druhým člověkem, se zvířaty, s přírodou, s celým svým životním prostředím. Má být milosrdný = má být plný ohledu, lásky, soucitu a empatie všeho druhu, ale není. Celé lidské dějiny, od Kaina a Ábela až po ty nejčerstvější, až po ty, co se píšou dnes, jsou také mnohdy plné násilí, bezcitností, nepředstavitelných krutostí, nelásky a neúcty k lidem a celému stvoření. Celý lidský pobyt na zemi je též svědectvím o tom, jak těžce váží

hřích, kam až to vede, když se člověk obrátí k Bohu zády a staví svůj svět, své pojetí pravdy, své vlastní pojetí spravedlnosti, své krátkozraké vidění dobra a zla. Už tři tisíce let tu probíhá zápas v izraelském, židovském a křesťanském světě o to, aby byl člověk milosrdný a soucitný, aby miloval druhé. A výsledek, řeknou mnozí, žádný, jen se podívej kolem. Je to nesmysl, iluze. Vždyť po vlnách nacismu a komunismu, dnešní svět – jen se rozhlídní, jak to vypadá. Jistě, nemůžeme to vše podceňovat, to zlo v nás a kolem nás! Máme vědět, že zlý obchází jako lev řvoucí, hledaje koho by sežral, a že má přitom medový hlas, vysokou inteligenci, třeba i autoritu a velkou přesvědčovací schopnost, dokonalým marketingem.

Ale je něco důležitější. Navzdory obecnému pocitu, že láska, pravda, věrnost a milosrdenství je nesmysl a nějaký Ježíš, byl-li vůbec, snílek, **navzdory** tomu všemu Ježíše následovat, jeho pravdu držet, z jeho milosrdenství žít a vycházet z něho. Být z moci Kristova ducha, součástí toho pramene, tou spodní vodou, která zvlažuje smutnou zemi a rozhněvané lidi a už dnes odplavuje alespoň maličko lež a násilí, zuřivost a nenávisť a sděluje, že je něco, co má smysl a váhu, naději a radostnost.

Modlitba: Prosíme Bože, Pravdo, Kriste buď přítomen v našich životech svoji láskou, milosrdenstvím, pravdou. Amen

Pavel Kašpar, host na kazatelně v Soběhrdech 17.11.2019

INFORMACE O FINANČNÍ SITUACI SBORU v Sedleci-Prčici

Milé sestry, milí bratři, při rozhovorech s Vámi zjišťuji důležitou věc: Totiž, že příběh toho Krista, co byl ukřižován a přesto nezůstal v hrobě, je příběhem, který Vás v životě vede a inspiruje. A že je tedy Kristus zvláštním způsobem přítomen mezi námi lidmi i dnes. Že právě tohle, Kristova přítomnost, je tím, co Vás vede do společenství dalších, kteří důvěřují vzkříšenému Kristu. To Ježíš Kristus je ten, kdo nás spojuje i v konkrétním našem společenství sedlec-prčického sboru.

Vím, že máte svůj sbor rádi a jste na něj hrdí. Žádné společenství křesťanů nemůže žít bez vztahu k Ježíši Kristu. I náš sbor z tohoto vztahu žije. Současně je to ale společenství, které musí nějak fungovat organizačně. V těchto letech směřujeme k finanční soběstačnosti ve všech oblastech života církve.

V rámci finančního vyrovnání státu s církvemi, i nám, evangelíkům, připadla určitá částka. Tato částka nás ale rozhodně nezabezpečí, naopak – i nadále bude větší část odpovědnosti za financování církve ležet na členech církve. Je tedy důležité připomenout si, jak to po finanční stránce funguje v našem sboru. Jak přispíváme ve sboru a na co jsou naše peníze používány. Své hospodaření ČCE zakládá na dobrovolné obětavosti, ať se to týká sbírek nebo darů, mezi něž zahrnujeme i příspěvky zvané **salár**. Je to tedy **dobrovolný příspěvek, který církev očekává od svých členů**.

Někdy se ptáte: **Jak vysoký salár mám věnovat?** Řád hospodaření církve ukládá všem členům církve, aby nesli finanční odpovědnost za fungování jejich sboru. Doporučeným příspěvkem je 5% z celkového ročního příjmu na každého člena církve (s vlastním příjmem). Není to žádná legrace, to si každý uvědomuje. Ale sbor vaše příspěvky potřebuje, aby tady mohl dále sloužit.

Určitě vás zajímá: **Co se stane s penězi, které věnuji sboru?** Salár a dary jsou podstatnou součástí sborových příjmů. Platí se z nich náklady na **otop, elektřinu, vodné, odvody na provoz seniorátní a celocírkevní kanceláře, na pořádání celocírkevních a seniorátních akcí**.

Církev si postupně zvyká, že stát v budoucnu nebude přispívat na platy duchovních. Proto každý sbor, který má svého faráře, platí **roční příspěvek na tzv. Personální fond (PF)**. Už dnes personální fond zajišťuje finanční prostředky na mzdy farářů (stát na ně přispívá už jen z části). Částka, kterou sbor obsazený farářem přispívá do PF, se stále navyšuje.

Prosím proto všechny členy sboru, kterým budoucnost našeho sboru leží na srdci, o zvýšení obětavosti, abychom byli schopni výdaje sboru pokrývat.

Všem, kteří v letošním roce přispěli na provoz sboru v Sedlci-Prčici moc děkuji.

Pavla Jandečková

Tento dopis psaný prčickému společenství má všeobecnou platnost, a proto prosíme benešovské i soběhrdské bratry a sestry, aby si jeho obsah pustili jak do hlavy, tak k srdci.

Život v benešovském sboru

➤ **INSTALACE**

V neděli odpoledne 6. října 2019 se v benešovské modlitebně konalo slavnostní shromáždění, při kterém byla uvedena do služby Mgr. Kateřina Frühbauerová – naše nová farářka.

Kateřinu i benešovský sbor přivítal a povzbudit celá řada farářek a farářů pražského seniorátu spolu se seniorem br. Romanem Mazurem, který slavnostní shromáždění a vlastní instalaci vedl. Kázáním posloužila ses. farářka K. Frühbauerová. Jsme rádi, že jsme mohli v Benešově přivítat našeho dlouholetého faráře Tomáše Trusinu s manželkou Janou a také nedávného administrátora sboru br. faráře Jiřího Orta s manželkou. Potěšila nás přítomnost členů seniorátního výboru Lenky Ridzoňové a Davida Balcara, našeho bývalého vikáře a současného salvátorského faráře Dalibora Antalíka a dalších farářek a farářů z pražského seniorátu. Ze sousedních sborů jsme rádi viděli br. kurátora Pavla Stolaře ze Soběhrd s manželkou a manžele Součkovy z prčického sboru. Z benešovské ekumeny mezi nás přišel br. farář Josef Švehla z husitského sboru. Přijela také celá řada přá-

tel naší sestry farářky ze sborů v Jindřichově Hradci a Velké Lhoty u Dačic.

Po ohláškách zahájil rozpravu Tomáš Trusina hezkým povzbuzením pro Kateřinu i celý náš sbor, a poté se také ochotně ujal moderování rozpravy. Lenka Ridzoňová, která absolvovala vikariát spolu s Kateřinou a Drahošem Frühbauerovými, zavzpomínala, jak Kateřina pro všechny ve vikariátu (a že jich v tom roce nebylo málo – např. také Pavla Janděčková či benešovská vikářka Anička Šourková) vlastnoručně připravila pro nadcházející službu „farářské tabulky k taláru“. Potěšily nás pozdravy br. kurátora Pavla Stolaře a Markěty Součkové ze sousedních evangelických sborů a husitského faráře Josefa Švehly, ve kterém přivítal Kateřinu mezi „benešovské flandáky“. S pozdravem a vzpomínkou vystoupila sestra z Velké Lhoty u Dačic, kde svou farářskou službu Kateřina začínala. Závěrečný pozdrav zazněl od sester z Jindřichova Hradce, kde Frühbauerovi poměrně dlouhý čas (po dobu mateřské dovolené) žili a účastnili se sborové práce.

Po shromáždění jsme ještě všichni – místní i hosté – pokračovali v rozhovoru při hojném občerstvení - a přálo nám i příznivé počasí.

Jiří Zavadil, kurátor

➤ **Jak „naše děti“ byly úžasné**

Ony to vlastně tak úplně nejsou naše děti, jsou to členové Dětského pěveckého sboru DDM Benešov, ale zkouší v naší modlitebně už druhým rokem. A letos 1. prosince tento sbor vystoupil na XVII. Adventním koncertě v kostele sv. Klimenta na Hradišti.

Děti zazpívaly opravdu různé písně, od rorátů přes kánony k několika méně známým koledám. Ale také písně lidové a písně novodobých autorů populární hudby. Ovšem z mého pohledu byly nejpůsobivější písně autorské – Modlitba Jany Štychové a Čas vánoční Pavla Vašáka. Dojetí bylo ohromné, radost z provedení veliká. Také klavírní vystoupení Lucie Pospíšilové a Sonáta pro violu a klavír v provedení římskokatolického faráře Martina Janaty a sbormistryně Jany Vašákové slavily úspěch.

Bylo to velmi podařené odpoledne, kostelík praskal ve švech, spokojenost návštěvníků byla naprostá.

Velký dík patří pořadatelům – obci Lštění a její starostce a především manželům Králíkovým. A největší dík patří sbormistryni a dětem; pokládám za velkou čest, že tak šikovná parta může u nás zkoušet.

Mirka Nulíčková

➤ S Kateřinou v Benešově

Se začátkem školního roku a po roční administraci br. farářem J. Ortem nastoupila v benešovském sboru do služby ses. farářka Kateřina Frühbauerová – v prvním roce na poloviční úvazek.

V souladu s povolací listinou vede bohoslužby první, třetí a pátou neděli. Ostatní neděle zajišťujeme s pomocí kazatelů z pražského seniorátu a svépomocí – zatím to zvládneme. Docela pravidelně nám vypomáhají bratři Jiří Nečas (ordinovaný presbyter z Jarova) a René Hudec (ordinovaný presbyter ze Soběhrd). Dále salvátorský farář Tomáš Trusina, emeritní farář Pavel Dvořáček a seniorátní farář pro mládež Karel Müller. Ve vlastních řadách máme ordinovaného presbytera Tomáše Duška, a pokud některá neděle zůstává neobsazena, přicházejí na řadu „čtené“.

Ses. farářka se ujala práce s dětmi (náboženství 2× do měsíce) a přípravy dvou konfirmandů. Dále organizuje biblické hodiny v Benešově (2× do měsíce) a rozběhla se i práce s dětmi ve středisku Diakonie ve Vlašimi (zatím 1× měsíčně). Celkem pravidelně se schází „kavárnička“ pro všechny generace v presbyterně na faře.

Jako v minulosti poskytujeme modlitebnu pro nácvič sůlového zpěvu pod vedením paní prof. Vondráčkové a pro zkoušky pěveckého sboru benešovského Domu dětí a mládeže.

Při úpravě farního bytu jsme „zapomněli“ na úpravu farní kanceláře, a to se úsilím Zemanových a Frühbauerových podařilo napravit. V brzkou bude kancelář sloužit svému účelu v novějším hávu.

Děkujeme všem za pomoc a přejeme Kateřině, aby se jí v našem sboru dobře pracovalo.

Za staršovstvo Jiří Zavadil

Život v Soběhrdech

Od 1.9.2019 nemá sbor stálého faráře. Administrací sboru byl pověřen bratr Michal Šourek, farář v Praze 4, Jižním Městě. Staršovstvo se spolu s administrátorem snaží zajišťovat všechna sborová shromáždění jako obvykle. Na kazatelně se střídá administrátor, výpomocný kazatel sboru René Hudec, farář CČSH Petr Wagner, pozvaní kazatelé z Prahy i jiných sborů. Kázání, které slyšíme v Soběhrdech, jsou proto velmi pestrá. Všem kazatelům děkujeme. Po pravidelných bohoslužbách se podařilo zorganizovat několik zajímavých rozhovorů a přednášek, např. přednášku o výročích souvisejících s českou historií, rozhovor o sametové revoluci v roce 1989 a jejích osobních dopadech, přednášku o Kubě a možnosti přechodu k demokracii v této zemi. Díky péči Reného Hudce se scházejí senioři, administrátor zajistil i biblické hodiny v Ládví.

Pod vedením tradičního okruhu sester a bratří se konal i sborový bazar koncem října, který přispěl, jak ke sborovému společenství, tak ke sborovému rozpočtu. Děkujeme všem, kteří se na přípravě bazaru a posléze také jeho likvidaci, podle svých možností, podíleli. Za všechny dobrovolníky jmenuji alespoň Drahušku Bohatovou a Jirku Fojtů.

Jednou proběhlo víkendové setkání dětí a mládeže, účastníků letního tábora pod vedením táborových vedoucích. Na podzim se konaly v kostele dva koncerty – Benešovských učitelek a souboru Mammas&Mammas, zejména druhý koncert s velmi hojnou účastí. Přesto, že sbor nemá stálého faráře, jsou zajišťovány všechny základní funkce. Slabinou je logicky pastorační činnost ve sboru, na kterou již nezbyvají členům sboru síly.

Staršovstvo proto hledá kazatele a oslovuje vhodné kandidáty. Dosud se nenašel kazatel či kazatelka, kteří by chtěli přijmout povolání do Soběhrd na stálo. Nepřítomnost kazatele je citelná zejména v pastoraci. Proto se staršovstvo rozhodlo povolat na 50 % úvazek faráře Josefa Bartoška. Kandidatura byla projednána seniorátním výborem a synodní radou. Volba faráře se bude konat 5.1.2020 s předpokládaným nástupem 1.2.2020.

Staršovstvo sboru v Soběhrdech děkuje všem, kteří se podílejí na sborovém programu a prosí všechny členky a členy, aby pamatovali na letošní sborový salár, pokud tak již neučinili nebo nečiní pravidelnými příspěvky v průběhu celého roku.

Staršovstvo soběhrdského sboru ČCE svolává na 5.1.2020 v 10.00 volební sborové shromáždění. Jediným bodem sborového shromáždění bude volba faráře sboru na 50 % úvazek. Jediným kandidátem, kterého navrhuje staršovstvo a jehož kandidatura byla schválena seniorátním výborem a synodní radou je farář **Josef Bartošek**.

Pavel Stolař, kurátor

❶ Letošní advent připadl přesně na 1. prosince. Pozvánek na společné otevírání adventu se sešlo mnoho. O to těžší bylo rozhodnout se, které akci dáme přednost, jak si uspořádáme den, abychom stihli co nejvíc. My v Soběhrdech jsme pozvali opět Mammas&Mammas, zpívající maminky, které nás už vloni tak potěšily. Jak pravila dirigentka a hnací motor souboru Amálka Třebická, nebyl to typický vánoční koncert, ale o lásce to bylo. Písňe z oblasti pop music převedené do nových harmonií, kde nástroje nahrazují ženské hlasy, se rozezvučely nádherně. Ze souboru vyzařuje silné zaujetí a chuť si hudbu opravdu užít. Máme radost, že se jim u nás zpívá dobře. Na jejich webových stránkách <https://mammas-mammas.webnode.cz> jsem vzápětí našla toto:

Děkujeme všem fanouškům ze Soběhrd a okolí, i těm, kteří přijeli na náš koncert z větších dálek. Jsme rády, že jsme Vás naším Vánočním medley pobavily, a povznesly Vás do vánoční nálady tak "trošku jinak". Děkujeme za Vaši přízeň a těšíme se na někdy příště.

Na Nový rok na výlet

Milí přátelé, kteří máte rádi procházky přírodou a neodmítnete procházku i v zimě.

Zveme vás na naši akci, v krajině Českého Meránu, kterou pořádá Klub přátel dlouhých kilometrů v Sedlci Prčici.

Cíl pochodu je od 13 do 16 hod. v penzionu Hulín nedaleko obce Jesenice u Sedlčan, kde obdržíte odznak Čtyřlístek. V restauraci je možnost občerstvení, v areálu je malá zoo.

Start je odkudkoliv od Sedlce -Prčice nebo od Sedlčan. Ze Sedlce-Prčice po turisticky značených trasách je vzdálenost 10 km. Je možné zkrátit si trasu, dojet autem například do Kvasejovic přes Dolní Matějov (bus) nebo dojet až do Jesenice a uskutečnit krátkou příjemnou procházku z Jesenice po značené červené trase, což je cca 2 km.

Můžete si při této akci, která se jmenuje Novoroční čtyřlístek splnit čtyři dobré skutky.

1. Jdu na Nový rok na výlet
2. Pozvu někoho ze svého okolí- udělám někomu radost tím, že ho vezmu sebou.
3. Poznám kus přírody - krajiny svými vlastními smysly.
4. Přispěji potřebným - částkou 20 Kč na konto vyhlášené KČT na podporu aktivit pro zdravotně handicapované spoluobčany. Získané prostředky budou využity na vyznačení turistické trasy pro vozíčkáře nebo k úpravám bezbariovému přístupu v chatách KČT.

Marcela Doktorová

Adventní a vánoční program v kapli v Sedlci-Prčici - 2019

22.12. - 9.00: 4. adventní neděle, bohoslužby s vánoční hrou pro malé i velké

Vánoční hra bude mít 2 části.

Nejmladší děti nám zahrají, jak se cítí kapři předtím, než se dostanou na náš stůl. Starší děti zahrají hru o Janu Křtiteli.

23.12. - Koncert – Slávek Klecandr (čas bude upřesněn)

25.12. - 9.00: NAROZENÍ PÁNĚ, bohoslužby s vysluhováním VEČEŘE PÁNĚ

29.12. - 9.00: První neděle po narození Páně, bohoslužby

1.1. 2020 – 9.00: bohoslužby s vysluhováním VEČEŘE PÁNĚ

Škola je se soběhrdským sborem spjata už od pupeční šňůry. Sama si pamatují okamžik, kdy Míša Tkadlečková přijela nadšená z Německa s myšlenkou založit v Soběhrdech církevní školku s jiným vzdělávacím přístupem. Přála si k dětem přistupovat v duchu myšlenky Marie Montessori „Pomoz mi, abych to dokázal sám.“ Toto motto bylo i dlouhá léta u vstupu do školky velkým barevným písmem. Díky jejímu nadšení opravdu velmi brzy začala působit maličká mateřská školička v Petroupimi, od základů postavená jinak. Vybavuji si pár brigád, kdy jsem tam připravovala židličky a regály na první školní rok. V prvních letech jsme v Arše s mámou párkrát vypomáhaly, později jsem tam jako studentka bohosloví učila náboženství. Duch Archy je už od začátků stejný. Hodně věcí se ale v Arše za ta léta změnilo. Školka si prošla postupným přerodem ve školku + školu. Přešla také od zřizovatele evangelického malého sboru pod husitskou církev. Archa je loď, která pluje na hladině vod, občas je plavba klidná, občas se objeví vlna, někdy i bouře. Archa je pro mě synonymem živého organismu. Neustále se mění, neustále se rozvíjí a vyvíjí. Vnímám to osobně jako pozitivum. Protože naše děti se mění, doba se mění a mění se velmi rychle. Mění se vnímání a potřeby dětí. Některé věci se ale nemění. To, že každý z nás potřebuje bezpodmínečné přijetí takový, jaký je. To potřebuje každý od narození až do smrti, a tato potřeba se v čase nemění.

Jsem pedagožka - co hůř, jsem svatojánská pedagožka (vystudovala jsem VOŠ pedagogickou ve Sv. Jan pod Skalou), tak pro mě téma výběru školy vůbec nebylo jednoduché. Neuměla jsem to totiž „neřešit“. Šest let jsem pracovala s pedagogy běžných základních škol, do mnoha škol jsem díky práci s nimi trochu nahlédla, pracovala jsem s pedagogy z jiných vzdělávacích center, kteří se snažili přistupovat k dětem trochu „jinak“. V práci jsem se věnovala celkem intenzivně procesu učení, vyhodnocovala jsem, které vzdělávací metody fungují a co se naopak mívá účinkem. Evaluace neprobíhala jen tak od oka, ale vyhodnocovala jsem dotazníky, které děti vyplnily před programem a po programu. Někdy i s delším odstupem (po ročním projektu). Viděla jsem, že i dnes se děti mohou učit se záplem, když jim dává učení smysl, když mají vnitřní motivaci, když jim člověk umí položit problém tak, že je téma zaujme.

Původně jsem dávala první dítě do Archy s tím, že bude chodit jen do školky, a to jen jeden rok, protože ostatní školky neumožňovaly docházku méně jak 5 dní v týdnu a to jsem tříleté dítě dávat nechtěla. Nakonec jsem ale Jasmínu z Archy vzít už nedokázala. Přístup v Arše je opravdu jedinečný. Nejvíce jsem si cenila a cením toho, že se pedagožky snaží objevit každé dítě jako jedinečnou

bytosť a osobnosť. Nesnaží sa deti vést do škatulky, ktorá jim bola predem pripravena, ale snaží sa objaviť to, aké jsou, prijmout je a pomoci jim sa zorientovať v priestore sociálnom. A to veľmi citlivo, ale veľmi jasne a pevne. V Arše fungujú „na pravidlech“. Nefunguje sa tam na zákazoch, príkazoch a vyhrožovaní, ale na spoločných pravidlech. Již niekoľko let mne naprosto fascinuje, že to opravdu funguje. Dúkazom budiž čerstvo vysetý trávniček u vstupu do školky letošný podzim, ktorý tam bol 3 mesiace prakticky bez jedinej detskej šlápoty! Pravidlo „nevstupujeme na vysetý trávniček“ je posvätné a deti upozorňujú i vlastní rodiče pri príchodu a odchodu ze školky, aby na pravidlo v tom spěchu nezapomněli.

Samozrejme někdy je to těžší, někdy lehčí, práce se staršími dětmi ve věku vzpoury je rozhodně někdy výživná:-) Pořád mě ale dává větší smysl s dětmi probírat, proč jsou některé věci důležité dodržovat a jaký to má smysl, že např. ve třídě neskáče a neběháme, než vyhrožovat důtkami, dvojkami, trojkami z chování a pak vyloučením ze školy. Společnost obecně nebude dobře fungovat, pokud lidé nebudou chápat vnitřní smysl toho, co „se sluší“ dělat. Před výhrůžkou a trestem se mnoho lidí snaží schovat nebo ho tajně obejít, ale pokud chápou a respektují vnitřní smysl, jejich chování je jiné.

Ve školce se mi líbí, že dává dětem potřebnou svobodu v aktivitách, děti jsou hodně venku a nejsou omezovány příliš ve zkoumání svého okolí. Je jim dovoleno se zamazat a je jim dovoleno jít do bezpečného rizika. Mohou lézt po stromech, mohou se klouzat po zamrzlé louži, mohou lézt po kamenech. Nyní má škola a školka díky společnému projektu s Nadací Proměny novou zahradu, která přináší dětem kreativní hru a přesně tu správnou míru bezpečnostního rizika, která je pro ně výzvou, rozvíjí je, ale zároveň není nebezpečná.

Školka má dobré jméno už mnoho let a asi o ní málokdo pochybuje. Školka je ale velmi důležitou přípravou na školu. To je velký benefit Archy, že děti přicházejí do školy jako fungující tým, který zná prostředí a fungování „ducha Archy“:-)

Já osobně jsem nad školou ale velmi váhala. Rozhodně jsem chtěla, aby moje děti chodily do školy rády a bavilo je to tam, ale zároveň jsem se bála, aby se v této škole taky i něco naučily. Velmi jsem pochybovala nad „úrovň“ vzdělání v „alternativní“ škole. Řekněme to na rovinu – často bylo a bohužel stále je slyšet „to je ta škola, kde se děti válí po koberci a nemusí se učit“, „to je ta škola, kde nemají známky a děti se tak nemají motivaci učit“, „to je ta škola, kde nemusí dělat domácí úkoly“, „to je ta škola, kde nemají ani učebnice“ a asi nejhorší „to je ta škola, ze které děti nic neumí, chodí tam rády, ale to nestačí“.

Sama jsem nezažila úplně nejlepší styl učení na prvním stupni, do školy jsme chodili rádi, protože paní učitelka nám vyprávěla zajímavé příběhy ze života, ale ne až tak moc jsme se učili. Následky toho si nesu vlastně celý život, proto je člověk při výběru školy hodně opatrný. Přeci jen chci, aby děti ve škole základy uměly. Když jsem o svém záměru nedat Jasmínu do Archy mluvila s Věrkou Kyselovou, doporučila mi, abych se přišla do školy podívat na výuku, pohovořila s rodiči, nahlédla do plánů, hodnocení a probrala své pochyby s ředitelkou. Nakonec po diskusi s ředitelkou Jitkou Hřebeckou, po několika návštěvách školy a seznámení se se vzdělávacím plánem, po té, co jsem obešla pár rodičů, co ve škole děti měli, a věděla jsem, že jim na „úrovni vzdělání“ jejich dětí záleží, jsem se rozhodla, že Archa je přesně to, co hledám. Co se mi v mé práci osvědčilo, ukazovalo se, že to nese ovoce. Děti do školy chodí rády, nejsou spruzené, mají vnitřní motivaci se učit, tím pádem se hodně naučí, protože mají hlavičky otevřené, neučí se pro známky, neučí se pro hrozby, učí se pro sebe, protože jim to dává smysl. Samozřejmě někdy je děti motivovat těžší a někdy lehčí.

Z mého pohledu se v Arše učí celkem „normálně“, hodiny jsou postavené tak, aby děti bavily, aby měly motivaci objevovat nové. I ve škole platí, že pedagog přijímá žáka takového, jaký je, snaží se ho objevit a pochopit. Často probíráme s pedagogy i fungování dítěte ve skupině, proč a jak se nějak chová. Dáváme si vzájemně dohromady obrázky. Nikdy se mi nestalo, že by mě ve škole někdo odbyl s tím, že ho nezajímá, jak se moje dítě ve škole cítí. Nikdy se mi nestalo, že by na mou otázku, proč se učí zrovna tohle a takovým způsobem, někdo poslal do háje, že tomu přece nerozumím.

Protože rádi srovnáváme, tak budu také srovnávat. Naše dítě ve 4. třídě má naprosto stejné znalosti jako všichni její spolužáci v různých školách v Benešově. Rozhodně není pozadu. Samozřejmě záleží na školním plánu dané školy, některé učivo se na jedné škole probírá ve 3. ročníku a jinde až ve 4. Naše dítě v téhle nálepku označené „alternativní“ škole taky musí umět vyjmenovaná slova zpaměti, násobilkou, dělit pod sebe, větňou skladbu, ... Na škole není alternativní obsah, (žádná oficiální škola v Čechách nemůže být obsahově alternativní, to MŠMT neumožňuje), ale přístup. V Arše se k dítěti přistupuje jako k jedinečné bytosti, osobnosti. Každé dítě je jiné a každé se taky trochu jinak učí. Pro některé je naprosto stěžejní to, co samo prožije, na co si sáhne, s čím se tady a teď setká. Pro jiné je důležité si věci přečíst, hledat různé informace a z těch si pak skládat celek. Jedno dítě se spíš učí samo, dalšímu se lépe učí ve spolupráci. Co Archa rozhodně děti naučí je přijímat tuto rozmanitost ostatních, a myslím si, že učí děti i přijímat sebe samy, jaké jsou. Samozřejmě základ je v rodině, ale přeci jen těch 6 hodin času denně není zase tak málo.

Alternativní je průběh hodin. Shrnula bych to slovem „pestrý“. Děti samozřejmě také mají slovní úlohy, sloupečky, příklady na dělení víceciferných čísel, diktáty, doplňovačky, slohy, ... Aktivita jsou ale pestré a vyvážené. Děti mohou při plnění aktivit spolupracovat. Často se pracuje formou kooperativní činnosti. Matematika se vyučuje metodou Hejného a čtení a psaní metodou genetickou, což ale já osobně již v dnešní době nepovažuji za „alternativní metody“, tyto metody jsou hojně zastoupeny již v mnoha „běžných školách“. Písmo se učí ve škole vázané i comenia script – výběr písma je na rodičích, každému dítěti podle jeho potřeb kantor a speciální pedagožka doporučí vhodný typ písma, a pak po dohodě s rodiči se dítě daný typ učí. V Jasmínině třídě převažovalo jednoznačně vázané písmo, ale nezaskočí ji ani comenia script. Alternativní je na Arše také to, že když má přijít přestávka, mnoho dětí sedí stále u učení a snaží se dokončit si práci, anebo dokonce udělat si tzv. „práci navíc“. Samozřejmě, že ne všechny děti a že ne ve všech ročnících. Věřím, že čím jsou děti starší, tím si přestávky umí více užít:-) Věta jednoho pedagoga pražské „alternativní školy“, že musí děti odhánět od učení, aby se o přestávce najedly, v Arše mnohdy platí.

Škola vede děti k dalším velmi důležitým kompetencím a dovednostem. Děti se učí již od mateřské školy plánovat si svůj čas samostatně, učí se plnit úkoly a rozvrhnout si čas. Ve škole mají týdenní a denní plány. Nezdá se to, ale toto je v životě opravdu velká pomoc, že to děti umí již ze základní školy. Učí se formulovat svůj názor a nebát se ho říci nahlas, ale v respektu k ostatním. Učí se diskutovat. Učí se vyhledávat informace a s informacemi pracovat. Součástí Archy je respekt k okolí vč. životního prostředí. Děti jsou hodně venku. Neučí se botaniku podle obrázků, když se probírají stromy, zkoumají je v lese od kořenů ke koruně.

Ve škole je využívána při tvorbě plánů Integrovaná tematická výuka a do plánů spadá i školka. V praxi to znamená, že jsou perfektně propracované plány na každý rok – měsíc – týden. Témata probírá v rámci možností celá škola i školka. Děti tak získávají o tématech komplexní obrázek, protože se mu věnují v různých předmětech vždy z daného úhlu pohledu. Samozřejmě je to jen rámec, ale velmi praktický rámec. Druhá praktická věc je, že děti dělají ve škole a školce všechny podobné aktivity. Což ve větší rodině znamená lepší souznění mezi dětmi, a také rodič se lépe orientuje. Hodně aktivit se dělá společně. Větší pomáhají menším, menší děti mají své starší patrony, kteří o ně celý rok pečují. Jako příklad bych uvedla výročí ČSCH letošní podzim, kdy jezdily na exkurze po husitských sborech smíšené skupinky dětí vždy od předškoláků až po deváťáky. Měly společný program a společný cíl, který společně v této naprosto smíšené skupince realizovaly. Vidět výsledky bylo opravdu až dojemné.

Celá škola je tak protkána sítí pavučinek jak tematicky, tak vztahově.

Přesto, že jsem se školou již 4. rok velmi spokojena co se týče úrovně vzdělání, oslovila jsem ředitelku Jitku Hřebeckou, aby mi shrnula, jak se to se školou má v oblasti srovnání s ostatními školami, co se týče úspěšnosti absolventů. Žáci 2. stupně dělají každý rok totiž Scio testy (žáci 6. – 9. tříd se srovnávají ve své třídě s žáky stejných tříd ostatních ZŠ v celé ČR). Ochotně mi statistiky poskytla:

Souhrn umístění našich absolventů na střední školy od počátku do r. 2018 (celkem 22 absolventů):

- 6 s vážnějšími vzdělávacími handicapy (většinou mentální postižení) – všichni dvouleté učiliště

- 16 bez vážnějších vzdělávacích obtíží - Z toho 3 učiliště bez maturity a 13 střední škola různého zaměření s maturitou, včetně gymnázií

Z pátého ročníku nemáme statistiku, víme o 7 dětech, které z pátého ročníku byly přijaty na osmileté gymnázium.

Scio testy:

Ve srovnání s cca 5 tisíci žáky z celé ČR se žáci naší školy za 8 let, kdy SCIO testy na druhém stupni děláme, umísťují kolem průměru s výjimkou 3 let, kdy jedna třída 2x dopadla vysoce nadprůměrně (nadání žáci v ročníku) a jedna třída dopadla 1x podprůměrně (jediný žák se vzdělávacími obtížemi v ročníku). Srovnávají se vždy výsledky jednoho ročníku s výsledky stejného ročníku v celé republice.

Shrnuto podtrženo pro mě: Dítě se naučí ve škole všechny potřebné informace ve srovnatelné míře jako v ostatních školách a navíc si do života odnese kompetence a dovednosti, které já považuji za velmi zásadní. V Arše se staví na tom, co je pro život opravdu podstatné.

Má Archa tedy nějaké své „ale“? Určitě má. Je to škola neustále v pohybu, živá, věci se tam neustále mění a vyvíjí. Rozhodně to není konzervativní šedá loď bez děr a dírek, která si pluje po klidné vodě. Archa je barevná lodička plná různých typů kantorů, dětí, způsobů práce, změn, je to lodička rozkymácená. Někdy prší, někdy svítí sluníčko, někdy možná i padají trakaře. Archa je živá škola a je třeba ji tak brát. S tím souvisí i program školy, který je velmi akční, a je tak náročný pro nás rodiče na přípravu dětí, někdy i na poslední chvíli.

Je to škola, která je postavena na spolupráci s rodiči dětí. Bez dobré spolupráce a časté komunikace rozhodně není vzdělávací proces optimální. Je třeba jako rodič přesně a dobře vědět, kam dítě dávám a o dění ve škole se zajímat. Ve škole nejsou známky, děti jsou hodnoceny slovně, mají čtvrtletní a pololetní

hodnocení. Což je vlastně celkem málo. ALE škola nabízí několik konzultací v roce, rodič může kdykoliv zajít za kantorem a zeptat se. Mě osobně stačí chodit na pravidelné třídní schůzky a konzultace, kde mezi 4 očima mohu s pedagogem probrat, jak si moje dítě v daných předmětech vede a co je třeba více doma procvičit (přiznávám ale, že občas si povídáme o dětech i v přátelském rozhovoru u vína, v autě nebo na parkovišti, prostě jsme stále v kontaktu). Osobně žádné známky nepotřebuji. Když si otevřu sešit a když si přečtu hodnocení, jde tam i ta známka dosadit, ale proč bych to dělala? Pro mě jako rodiče je důležité vědět, co moje dítě umí, s čím válcí a co je třeba s ním procvičit.

Nyní se vrátím k mýtům, které jsem uvedla v článku:

„to je ta škola, kde se děti válí po koberci a nemusí se učit“

Třída není uspořádaná úplně klasicky, má lavice, ale má i volný prostor, kde si děti mohou sednout do kroužku nebo skupinek, o přestávce si tam mohou hrát hry a nebo stavět z Kaply (dřevěná stavebnice) či z Lega. Součástí první a druhé třídy jsou i četné montessori pomůcky a pomůcky pro výuku matematiky. Matematika se učí metodou Hejného a tedy celkem dost názorně:-) učí děti analýze a syntéze, většinou i několikrát během jedné úlohy. Naprosto perfektně rozvíjí logické myšlení. Dítě se musí ve způsobech učení trochu zorientovat, ale když se to povede, „je to jízda“:-) Jasmínu ve 4. třídě matematika velmi baví - nejmíc se těší na hodiny matematiky a tělocviku.

„to je ta škola, kde nemají známky a děti se tak nemají motivaci učit“

Ano, ve škole nejsou známky, děti jsou hodnoceny slovně. Dozví se jak děti, tak rodiče zpětnou vazbu o tom, jak zvládají učivo (zda bez chybičky, nebo s občasnou chybou, zda tápou), co je jim doporučeno (konkrétní doporučení pro domácí procvičování nebo třeba soustředění ve škole), ale také se hodnotí „úsilí“. Jak se zapojují do činnosti, kolik energie tomu věnují, jak jsou motivované. Toto je věc, která je složitá pro mnoho kantorů na běžné základní škole, když rozdává na vysvědčení známky. Důležité je také zmínit, že se žáci učí také průběžně sebehodnocení. A mohou též hodnotit své kantory - také slovně.

„to je ta škola, kde děti nic neumí, chodí tam rády, ale to nestačí“

Jak moje srovnání, tak Sciotesty ukazují, že v oblasti vědomostí je Archa ve výsledcích srovnatelná s žáky ostatních škol v České republice. Rozhodně není pod průměrem. Do školy děti chodí rády, i když samozřejmě občas se jim vstávat nechce. Občas je něco ve škole taky nebaví.

„to je ta škola, kde nemusí dělat domácí úkoly“

V Arše jsou domácí úkoly již od 1. třídy, ze začátku bývají individuální, podle potřeby dítěte (dělají to, co nestihli ve škole dodělat, anebo to, co je třeba si doma procvičit). Od 3. třídy jsou pak domácí úkoly pevně dané na 3 dny v týdnu. V každém předmětu dostanou úkol vždy jednou týdně, mají na něj asi 3 – 4 dny. Nikdy není úkol ze dne na den a nikdy není úkol na delší dobu jak 20 minut. Velmi mi vyhovuje, že dny jsou pevně dané, od září tedy jako rodič vím, který den dítě dostane úkol z matematiky a na kdy ho má přinést. Domácí úkol slouží k procvičování učiva, které se nedá perfektně procvičit ve skupině v rámci vyučování (ve 3. třídě typicky násobilka a vyjmenovaná slova). Domácí úkoly jsou od 3. třídy povinné, a pokud si dítě své „povinnosti“ neplní, objeví se to ve slovním hodnocení. Navíc rodič má kontakt s tím, co dítě ve škole aktuálně probírá, a také ví, jak mu které učivo jde. Důležité na domácích úkolech mi přijde také to, že se děti učí, že mají nějaké povinnosti s konkrétním termínem dodání, musí si je samy ohlídat (napláňovat, realizovat, odevzdat, pokud je zapomene, musí se omluvit, s kantorem domluvit a záležitost napravit). Kromě domácích úkolů, které mají děti pevně, tak jsou ještě někdy na konzultaci doporučeny úkoly dobrovolné.

„to je ta škola, kde nemají ani učebnice“

Děti ve své tašce domů nenosí učebnice, mají většinou pracovní sešity. Ostatní učebnice a studijní texty mají děti v knihovně ve škole. Děti informace většinou čerpají z různých zdrojů - své „učebnice“ si vlastně tvoří samy v pracovních listech, kde si střádají informace o daném tématu, a po té zakládají strukturovaně do šanonu. Učitel je ten, kdo děti doprovází v procesu učení. Tříděním informací do šanonů se děti také učí důležité kompetenci.

V závěru bych vypíchl ještě jednu zásadní věc, a tou je **klima školy**. Klima školy (tedy to, jaká tam panuje „atmosféra“ - mezi žáky, mezi kantory, mezi žáky a kantory, mezi učiteli a ředitelkou, prostě mezi všemi - i mezi školou a námi rodiči) je velmi důležité pro proces učení. Aby se žák mohl nerušeně učit a otevřít všechny kanálky ve své hlavě, musí se cítit v prostředí dobře, nesmí být ve stresu. Klima školy já osobně jako rodič hodnotím velmi pozitivně. Tím, že všichni, kdo děti v Arše doprovázejí, svou práci dělají opravdu s nadšením a ze srdce. A to tam poznáte už, když tam přijdete, prostě to na vás „padne“:-) Nemluvím jen o pedagogích, ale také o asistentech a „pomocných tetách“, které třeba pomáhají s jídlem, úklidem, oblékáním dětí. Děti vědí, že jsou přijímány ve své jedinečnosti, mají důvěru se s problémem dospělým svěřit. Jasmínu

nechávám si své záležitosti řešit přímo s pedagogy, vím, že jí vždy vyslechnou a pokusí se najít společné řešení, které bude optimální pro všechny. S většinou pedagogů si tykáme a máme přátelské vztahy (a dřív jsem je neznala), Občas zajdeme na víno, hodně se spolu nasmějeme. Je to „maličkost“, ale docela zásadní „maličkost“. Už jen to, když se něco děje a já tomu nerozumím, vím, že mohu zajít za nimi a v přátelském duchu se upřímně a otevřeně zeptat. Určitě jsou takoví kantoři na mnoha jiných školách, ale dovolím si spekulovat, že v Arše jich je opravdu vysoká koncentrace. Kdokoli máte zájem, můžete se do školy přijít podívat.

Petra Macháčková

ps: Letos do Archy přišel nový učitel Tomáš Kočnar, který si školu jako svou lodičku vybral. Protože bude občas využívat pohostinství naší fary, ráda bych vám ho v krátkém rozhovoru představila.

Tomáši, řekni nám něco o sobě:

Jsem vystudovaný biolog, ještě stále s neuzavřeným doktorským studiem na Přírodovědecké fakultě UK v Praze, nicméně s nadějnou vyhlídkou ho v nejbližší době úspěšně ukončit. Ale to říkám spíš pro představu. Kdybych měl o sobě napsat něco, o čem by se dalo říct, že je to „autentické“, mohlo by to znít třeba takto: Inspirativní pro mě vždycky byl živý svět, poznávání rozmanitosti života. Baví mě výpravy blízko i daleko, poznávání divoké přírody. A k tomu, si myslím, patří bezpodmínečně i potkávání se s lidmi i s jejich minulostí. Při takovém prožívání světa mě často napadalo, že bych rád i něco smysluplně vracel, něco, co umím a zároveň mě to i baví. Nápad být učitelem mi docela dával smysl, ale málo inspirativní bakalářské studium učitelství, které jsem absolvoval ještě na PŘF, mě zase od záměru učit docela úspěšně a na dlouho odradilo. Byl jsem ale taky občas lektorem výukových programů ve sdružení Tereza, nějakou dobu jsem dělal dobrovolníka v projektu Dobroduš v rámci Diakonie ČCE. Je to výborný, moc doporučuju. Odhodlat se jít učit mi pak umožnil superlativy těžko popsatelný projekt Učitel naživo. Víc k němu Ti řeknu za chvíli.

A ještě jsem Ti neřekl, že jsem z Prahy, vyznáním evangelík, mám fajn rodiče, sestru, bráchu a svojí milou, Annu.

Vím, že jsi byl na praxi i v jiných školách a že bydlíš od Petroupimi dosti z ruky. Proč ses přes velkou vzdálenost rozhodl pro Archu?

Souvisí to s praxí, kterou jsem měl v Arše právě v rámci programu Učitel naživo. Je to dnes už akreditovaný program pro ty, co už mají nějaké zkušenosti třeba z jiných oborů a zároveň chtějí učit. Myslím, že by se moje očekávání (i jeho

naplnění) směrem k tomuto programu dalo shrnout třeba takhle: učitel jako průvodce dětí, který se snaží pochopit potřeby jednotlivých dětí a učení vnímá v kontextu naší bezprostřední zkušenosti. Zásadní pro to stát se „živým“ učitelem je pak hlavně praxe na školách. Hned prvním rokem jsem se dostal do Archy. Každý student má během roční praxe svého provázejícího učitele, kterým mně a mé kolegyni byla Jitka Hřebecká. Musím říct, že hned první rok praxe jsem si vybral nějak intuitivně. Jak škola, tak osobnost Jitky mi sedly na první dobrou. A během roku se to potvrzovalo. Provázení spočívá nejen v konzultaci přípravy, společném učení v hodinách, ale hlavně v bezprostředním přátelském a podpůrném rozporu proběhlé hodiny, který můžeme nazvat třeba reflexe, nebo zpětná vazba. To není málo. Vlastně je to naprosto zásadní. Druhým rokem jsem byl v státní škole ve Kbelích, také jsem měl výbornou provázející učitelku, praxi jsem měl v 5. třídě. V rámci studia jsem také nahlédl při exkurzích i do dalších českých škol, dokonce jsme se podívali i do Finska. No a ve srovnání vychází Archa nejlíp a Finsko je zase už přece jen moc daleko.

Co ve škole učíš a jaké formy výuky považuješ za efektivní?

Učím přírodovědné obory: na prvním stupni Já a svět (Přírodověda, Vlastivěda) a na druhém, v šesté a sedmé třídě, Člověk a příroda (Přírodopis, Zeměpis, Fyzika). Jak jsem zmínil výše, považuju za důležité, když si děti učivo dokážou spojit s tím, co znají z bezprostřední zkušenosti, umí věci zasadit do kontextu, získané informace kriticky vyhodnotit. Nemusí jim hned zapadnout všechny souvislosti. Spíše jde o to, nechat jim otevřené dveře do světa, inspirovat je. Je vlastně zajímavé, že tu vycházím z vlastní negativní zkušenosti, kterou jsem měl na školách: memorování, strach z chyby a nepochopení, proč se to mám učit, mi bralo odvalu a zabouchlo do té doby otevřené dveře. Byl bych rád, kdyby se mi dařilo smysluplně podporovat silné stránky dětí. Musím ale zdůraznit, že Archa je pro mě taky školou. Hodně se tu učím, je to přátelské a inspirativní prostředí – pro mě rozhodně velké obohacení. Doufám, že to děti a kolegové můžou vnímat podobně.

Vánoční program v Benešově

22. 12.	10:00 Vánoční hra
25. 12.	10:00 Hod Boží vánoční
29. 12.	8:30 bohoslužby Vlašim
	10:00 bohoslužby
5. 1.2020	8:30 bohoslužby Vlašim
	10:00 bohoslužby

v Soběhrdech:

10:00 Vánoční hra
10:00 Hod Boží vánoční
10:00 bohoslužby
11:00 CČSH Čerčany
10:00 bohoslužby (volební shromáždění)

BLAHOPŘEJEME

Narozeniny slaví v těchto měsících:

Leden: Barek Jiří, Čerčany – 84 let; Zavadilová Jarmila, Přestavlky – 72 let; Krulišová Anna, Sázava – 74 let; Štunc Jaroslav, Sázava – 69 let; Filip Bubla, Klokočná – 45 let; Vlasáková Pavlína, Mezihoří – 55 let;

Únor: Boháčová Marie, Soběhrdy – 96 let; Birošová Zlata, Čerčany – 77 let; Černý Bohuslav, Městečko – 74 let; Matoušková Růžena, Kozmice – 73 let; Klauzová Helena, Mnichovice – 80 let; Velebil Jaromír, Vodslivy – 81 let; Vojta Rataj, Vysoká Lhota – 25 let

Březen: Beranová Alena, Mrač – 70 let; Bohatová Drahuse, Soběhrdy – 73 let; Konrádová Hana, Petroupim – 71 let; Císař Josef, Městečko – 73 let; Stolař Jaromír, Vranovská Lhota – 69 let; Bohatová Nikola, Soběhrdy – 25 let; Gobyová Vlasta, Teplýšovice – 25 let; Hudcová Pavla, Ondřejov – 25 let

Děti

Leden: Jakubcová Veronika, Přestavlky – 18 let

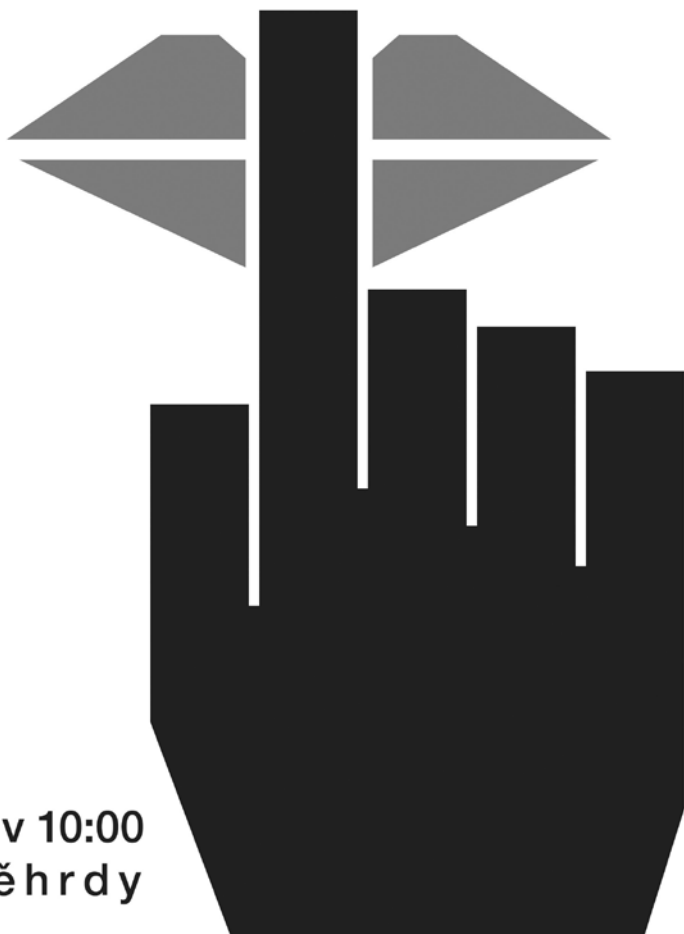
Březen: Kamilka Bublová, Klokočná – 16 let; Pavlík Gabriel, Mnichovice – 16 let;

*Zveme všechny na vánoční hru dětí
na 4. adventní neděli 22. prosince do Benešova*

TICHÁ NOC

vánoční hra, ve které se toho moc nenamluví,
zato v ní je slyšet, co si kdo myslí

22.12 v 10:00
soběhrdy

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: Kateřina Frühbauerová;
tel: 731 177 145, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.
Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor: Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel: administrátor Michal Šourek; e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, www stránky: sobehrdy.evangnet.cz.

Číslo účtu 1190782/0300.

Kurátor: Pavel Stolař, 603 830 938

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice. Kazatel: farářka
Pavla Jandečková, , tel. 604 185 520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz

Číslo účtu 191782497/0300

Kurátor: Petr Dubský

FS ČCE Zruč nad Sázavou: Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou,
email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Matěj Opočenský

Číslo účtu: 0162121008 /0300

Husův sbor CČSH: Náboženská obec Církve československé husitské
Adresa: Husova 280, 257 22 Čerčany. Farář Wagner Petr

Telefon: 608 066 406

E-mail: cercany@ccshpraha.cz; web: ccsh-cercany.blogspot.cz/

*V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu,
můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.*

Adresa redakce: FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov

Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz

Vychází 4 x ročně.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici a Zručí n.S. zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 10. března 2020

Soběhrdský bratr:

Vydává sbor ČCE v Benešově a

sbor ČCE v Soběhrdech